

Ἵς τῇ γῆς μὴ τὴν ἡθώσεται χῶμα νὰ τήνε φάη
(μοιρολ.) Ἰθάκ. — Ποιήμ.

Τὴν ἀπθώσω με χαρὰ κ' ἦτανε πεθαμένη
ΔΣολωμ. 153

Ἀγωνιστήσαν τρεῖς φορές τὴν Ὅσσα νὰ ἡθώσουν
ἄνουν ἴς τὸ Πήλιο . . .

Κθεοτόκ. ἔνθ' ἄν. β) Βάλλω, ἐγκαθιστῶ τινὰ που Λευκ.:
Ἄσμ.

Νὰ φκείακω γυάλινο κλουβὶ νὰ σ' ἀπθώσω μέσα.

2) Τακτοποιῶ, διευθετῶ Θεσσ. (Ζαγορ.): Κόπ'κα οὔσου
π' νὰ τ' ἀπ'θώσου λιγάκ' τοῦ σπῖτ'. 3) Ἀποθέτω τι οὐχὶ
μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' ἀμελῶς πως Παξ. 4) Ἀποθέτω τὸ
φορτίον, τὸ βάρος, ἀπαλλάσσομαι τοῦ βάρους Σκῦρ.:
Ἀπόθωσα νὰ ξεκουραστῶ. 5) Ἐνεργ. καὶ μέσ. κάθημαι,
οἶονε ἀποθέτω ἑμαυτὸν Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Κλών.):
Ἀπόστασα ἴς τ'ν ἱκκλησιὰ καὶ ἀπ'θώθ'κα ἄνουν σὲ νὰ καρέκλα
Αἰτωλ. Καθὼς εἶμ' ἀπ'θουμένους δὲ σ'κῶνονμι αὐτόθ'. Ἡρθι,
ἀπ'θώθ'κι κ' ἱκάτοι Κλών. || Φρ. Σήκω ἀπὴθω α) Ἐπὶ
ἀνθρώπου μὴ δυναμένου νὰ ἔχῃ μόνιμον κατοικίαν ΚΧα-
τζόπ. ἔνθ' ἄν.: Ὁ ἄλλαξε ἡ κυβέρνησι καὶ θὰ τὸν ξανάρριχνε
ἴς τὸ σήκω ἀπὴθω. β) Ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ πράγματος τὸ
ὁποῖον μεταχειρίζεται τις κατὰ τὸ δοκοῦν Ἡπ.: Τό 'χ'
σὴκ' ἀπὴθ'. γ) Μεταφ. ἐπὶ τοῦ μεταβάλλοντος κατὰ
τὸ δοκοῦν τοὺς λόγους ἄλλου Ἡπ.: Τὰ ἔχ' σὴκ' ἀπὴθ'.

6) Μεταφ. στηρίζω, ἐξαρτῶ, ἐμπιστεύομαι ΔΣολωμ. 274:

Ψαῖς μακρὰ π' ἀπὴθωσε ἴς τ' ἀγκίστρι τῇ ζωῇ του,
τ' ἀστόχησε τρισεύγενα κ' ἐφώναξε σ'κωμένος.

Πβ. ἀποθέτω.

ἀποθωρῶ Κρήτ. ἡθωρῶ Κάσ. Ρόδ. Ἀόρ. ἀπόειδα
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θωρῶ.

1) Βλέπω καλῶς, παρατηρῶ, σκέπτομαι, ἐννοῶ Κρήτ.
Ρόδ.: Θωρῶ καὶ ἡθωρῶ, κολάει δὲν ἔχει Ρόδ. || Ἄσμ.

Μὰ δὰ θωρῶ καὶ ἀποθωρῶ, δὲν ἔχω εἶδα νὰ κάμω,
γιατ' ἡσέραν τὸ ταχικό, τὰ βούγια τοῦ Σουλτάνο

Κρήτ. 2) Προσβλέπω τινὰ σκαιῶς, ἀπειλητικῶς Κάσ.:
Γιατί με ἀποθωρεῖς εἶσι ἄ; τίαν σοῦ ἄκαμα.

ἀποθωσηκῶνω ἀμάρτ. ἡθωσηκῶνω Πελοπν.
(Βούρβουρ.) ἡθωσηκῶνω Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῶν ρ. ἀποθῶνω καὶ σῆκῶνω κατὰ σύμφυρ.
Ἀποθέτω καὶ σῆκῶνω: ἡθωσήκω ἡθωσήκω βαίλδισα.

***ἀποθωτάρης** ἐπίθ. Οὐδ. ἀποθωτάρ'κο Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀποθωτὸς < ἀποθῶνω καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ἐπὶ ἀγγείου, τὸ μὴ μετακινούμενον εὐκόλως, τὸ ἐν τινὶ
τόπῳ σταθερῶς ἀποκείμενον: Τοῦτο τὸ π'θάρ' δὲ γάνει νὰ
σαλεύεται ἀπὸ τὸ τόπο του, εἶναι ἀποθωτάρ'κο.

ἀποθώτρα ἡ, ἀμάρτ. ἀπθώτρα Ἡπ. ἀπ'θώστρα
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.) ἀποθώχτρια Κάρπ. ἀπου-
θώστρα Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθῶνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-τρα.

Τόπος κατάλληλος, οἶον λίθος ἢ ὕψωμα γῆς, πρὸς
ἀπόθεσιν τοῦ φορτίου ἢ οἶον κάθισμα πρὸς ἀνάπαυσιν
τοῦ ὁδοιπόρου ἔνθ' ἄν.: Δὲν εἶναι κἄνι ἀπ'θώστρα ἴς τ'ν αὐλήν
ν' ἀκκ'μπήσου τὰ ροῦχα Αἰτωλ. Ἀκκούμπ'σα ἴς τ'ν ἀπ'θώ-
στρα νὰ ξαπουστάσου αὐτόθ'. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόθεμα 2.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κάρπ. Στερελλ. (Ναύπακτ.)

ἀποῖδρῶνω ἀμάρτ. ἀποδρῶνω Κάρπ. Κύπρ. Ρόδ.
Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἰδρῶνω.

Παύω νὰ εἶμαι ἰδρωμένος ἔνθ' ἄν.: Σῦρε το τ' ἀπ-πάριν
ν' ἀποδρῶνω Κύπρ. || Φρ. Ἀρῶνω καὶ ἀποδρῶνω (ἰδρῶνω πολύ,
ταλαιπωροῦμαι) Κάρπ. Σύμ. || Παροιμ. Ἄλλος δρῶναι καὶ ἀπο-
δρῶναι καὶ ἄλλος χαροκοποτρῶγει Κάρπ.

Ἐκονά τον κ' ἔδρωνα, | εἶδα τον κ' ἐπόδρωνα

Ρόδ. Συνών. ξεῖδρῶνω.

ἀποκαβάλλα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ καβάλλα.

Παιδιά καθ' ἣν οἱ παίζοντες ρίπτουν εἰς ἀλλήλους
σφαῖραν ἀπὸ καβάλλα, ἦτοι ἐπιβαίνοντες ἐπὶ τῶν ὤμων
τῶν παικτῶν τῆς ἐτέρας ὁμάδος.

ἀποκαβαλλίκεμα τό, ἀμάρτ. ἀποκαβάλλ'κεμαν Πόντ.
(Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαβαλλικεύω.

Ἡ ἀπὸ τοῦ ὑποζυγίου κατάβασις, ἀφίππευσις. Συνών
ξεκαβαλλίκεμα, ξεπέζεμα.

ἀποκαβαλλικεύω ἀμάρτ. ἀποκαβάλλ'κεύω Πόντ.
(Κερασ. Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἀποκαβαλλικεύω.

Καταβαίνω ἀπὸ τοῦ ὑποζυγίου, ἀφιππεύω ἔνθ' ἄν.:
Παροιμ. Ὅποιος καβαλλ'κεύει ξένον ἄλεγον δλήγορα ἀπο-
καβαλλ'κεύει Κερασ. Συνών. ξεκαβαλλικεύω, ξεπεζεύω.

ἀποκάβγω Κάρπ. πογάβγω Ἀστυπ. Κάρπ. ἀπο-
γάβγω Κρήτ. πεκάβγω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκάμπω. Οἱ τύπ. ποκάβγω καὶ
ἀπογάβγω κατὰ μετάθεσιν τοῦ ἐρρίνου.

1) Ἀπομακρυνόμενος ἐξαφανίζομαι ὀπισθεν ὑψώματος,
οἶον λόφου ἔνθ' ἄν.: Ἐποκάβωσιν τὰ ὄζα ἐκείθ-θεν τ' ἀκρίου
Κάρπ. Ἐπόκαψε καὶ ἔφαινετα αὐτόθ'. || Παροιμ.

Κάμε τοῦ λαγοῦ καλὸ | νὰ πογάβωσῃ τὸ βουνὸ
(ἐπὶ ἀχαρίστου. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,77) Ἀστυπ. Συνών.
σκαπετῶ. β) Καθόλου, ἀπομακρύνομαι Ἀστυπ. Ρόδ.
Ἀπόκαψε ὁ δεῖνα Ἀστυπ. 2) Μεταφ. ἀποθνήσκω Κρήτ.
Συνών. πεθαίνω.

ἀποκαῆ ἡ, Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαίομαι.

Στενοχωρία, δυσανασχέτησις, μετάνοια: Παροιμ. φρ.
Ἡ ἀποκοπὴ εἶν' ἀποκαῆ (ὅτι ἡ κατ' ἀποκοπὴν ἐκτέλεσις
ἔργου εἶναι ἀτελής καὶ κακὴ, ὅθεν ὁ εἰς ὃν ἀνήκει τὸ ἔργον
δυσανασχετεῖ).

ἀποκαηματίζω Κρήτ. (Λατοῖδ. Σέλιν. Σητ. κ.ά.)
ἀποκαηματίζω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κάημα.

1) Παίρν'ω τὸν καημό, στενοχωροῦμαι διὰ κάτι, τὸ
ὁποῖον δὲν ἀπέλαυσα (ἐνταῦθα ἢ ἀπὸ μετὰ ἐπιτατικῆς
σημασίας) Κρήτ. (Λατοῖδ. κ.ά.): Ἐφάγανε ὅλο τὸ φαεῖ κ' ἐγὼ
δὲν ἡῦρα νὰ φάω καὶ ἀποκαηματίσα Λατοῖδ. Ἐπὴγα νὰ δῶ τὴν
ἀγαπητικεῖά μου, δὲ δὴν ἡῦρα καὶ ἀποκαηματίσα αὐτόθ'. Ἀπὸ
κεινὰ τὴ γωπελλὰ διάφορο δὲν ἔχεις, μόνο μὴ τζῆ σιμώνης
ν' ἀποκαηματίζης μόνο Κρήτ. 2) Ἐκπληρῶ τὸν πόθον
μου, λαμβάνω τι ἐπιθυμητόν, ὅπωςδῆποτε ἐπιτυχῶν
τοῦ ποθουμένου καὶ οὕτω εὐχαριστοῦμαι, ἱκανοποιοῦμαι
(ἐνταῦθα ἢ ἀπὸ μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ἀποβολῆς) Κρήτ.
(Σητ.): Ἀσ'τονε ν' ἀποκαηματίσῃ καὶ ἀπόκειας θά'ρθῃ. Ἐπὴ-
γενε ἴς τῆς ἀρραβωνιαστικεῖας του ν' ἀποκαηματίσῃ. β) Περνῶ
τὴν ὥρα μου εὐαρέστως Κρήτ. (Σέλιν.): Ἀδεστε νὰ ροζο-
νάρωμε ν' ἀποκαηματίσωμε.

ἀποκαῆς ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Γορτυν. Καλά-
βρυτ. Μάν. κ.ά.) — ΑΠαπαδιαμ. Πεντάρφ. 117 ἀπουκαῆς

Σάμ. ἀποκαῆς Πελοπ. ᾿ποκαῆς Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κο-
νίστρ. Κύμ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀποκαῆς.

1) Κυριολ. εὐθύς μετὰ προηγουμένην ὀπτησιν ἄρτων,
ἐπὶ τοῦ κλιβάνου, ὅταν πρόκειται νὰ πυρακτωθῇ ὁπότε
δαπανᾶται ὀλίγη καύσιμος ὕλη ἐνθ' ἄν.: Ὁ φοῦρνος εἶναι
ἀποκαῆς καὶ δὲ θέλει πολλὰ κλαρία Πελοπ. Ἀποκαῆς τοῦ
φοῦρνου ψῆνω ψωμί αὐτόθ. Ἐβαλα τ' ἄλατι 'ς τὸ φοῦρνο ᾿ποκαῆς
νὰ ντὸ χερομυλίσω Κονίστρ. 2) Μεταφ. ἐν κραιπάλῃ,
ἐπὶ κραιπαλῶντος καὶ δι' ὀλίγου ποτοῦ πάλιν μεθυσκομένου
Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Πελοπ. (Βούρβουρ.) — ΑΠαπα-
διαμ. ἐνθ' ἄν.: Τοῦτος εἶναι ᾿ποκαῆς, μ' ἕνα ποιήρι κρασί θὰ
μεθύσῃ πάλι Αὐλωνάρ. *Τὸ πρῶν ἀποκαῆς ἀκόμη ἀπὸ τὴν
ἀποπερινήν κραιπάλην δὲν ἐχρειάσθη περισσότερον ἀπὸ δύο
μαστίχας διὰ νὰ μεθύσῃ ἐντελῶς ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀποκαθαίρω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀποκαίω καὶ τοῦ οὐσ. καθίω.

1) Ἀφαιρῶ, περικόπτω τὴν ἀκρωβελίαν, τοῖς ἄκρος
τοῦ ψωμοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἀτόσον καὶ πεινασμένος ἔμ'νε, ἔναν
ὀλόεν ψωμὶν ἐπεκαθίωσ' ἀτο μονάχος Χαλδ. 2) Ὑβρίζω
ἐνθ' ἄν.: Ἀρ' ἐκεῖνος πα ὕλαξεν, ἅμα ἐγὼ πα ἀφωρισμένα
ἐπεκαθίωσα 'τον (ἐγάβγισε λοιπὸν κ' ἐκεῖνος, ἀλλὰ κ' ἐγὼ
σφοδρῶς τὸν ἐξύβρισα) Χαλδ.

ἀποκαθαρίδι τό, Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Πελοπ. (Ἀρκαδ.
Λακων.) Χίος κ.ά. ᾿ποκαθαρίδιν Κύπρ. ἀποκαθερίδι Νίσυρ.
Τήλ. Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαθαρίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίδι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Συνήθως κατὰ πληθ., πᾶν ὅ,τι μένει ἐκ τοῦ καθαρισμοῦ
πράγματός τινος, οἷον δημητριακῶν καρπῶν, ὀπωρῶν κττ.,
τὸ ἀπόρριμμα ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀποκαθαρίδια καὶ τὰ μεινέσματα
μοῦ ᾿δωσες Ἀρκαδ. Μάζουν τ' ἀποκαθερίδια γιὰ τὴ γίδα Ἀράχ.
|| Ἀσμ.

Τὴν ψῆχα κάμνουν ζάχαρι καὶ τὸν ἀφρό του μέλι
καὶ τ' ἀποκαθερίδια του κάμνουν ἀφροῖτο μύσχο
Νίσυρ. Τήλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιχάζω.

ἀποκαθαρίζω Εὐβ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπ. (Λακων.)
Πόντ. (Τραπ.) κ.ά. ᾿ποκαθαρίζω Κύπρ. — ΧΤζαπούρ.
Πλάν. ἔρ. 7 ᾿ποκαθαρίζω Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἀποκαθαρίζω.

Α) Μετβ. 1) Καθαρίζω, πλύνω, ἀποπλύνω τι Πόντ.
(Τραπ.) 2) Καθαρίζω τι ἐντελῶς, τελειώνω τὸ καθάρισμα
Εὐβ. Κρήτ. Πελοπ. (Λακων.): Ὅσο νὰ ἀποκαθαρίσω τὰ
λάχανα - τὸ σιτάρι κττ. Εὐβ. Πήγαινε σὺ 'ς τὴ δουλειά σου καὶ
τ' ἀποκαθαρίζω γὼ τὸ σ'τάρι Κρήτ. 3) Συνάγω τὸ ἀπο-
τέλεσμα, ἐκκαθαρίζω, ἐπὶ λογαριασμῶν Κύπρ.: Ποίημ.

Ἐν' ἑκατὸν τὰ ἑκατὸν ἄρχως ποῦ τὰ τοκίζει,

ἀμ-μὰ 'ν' τὸ ἀλληλούια ποῦ τὰ ᾿ποκαθαρίζει

(πβ. παροιμ. τὸ θυμιατὸ τὰ ξεκαθαρίζει ὅλα) ΧΤζα-
πούρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ξεκαθαρίζω. 4) Διακρίνω τὰ
πράγματα ἀπ' ἀλλήλων, δὲν συγχέω αὐτά, ἐπὶ ἀσθενοῦς
ὁράσεως Κύπρ.: Τὰ μ-μάδκια ἐν ἐμπλέπονν καλά, ᾿πωδὰ
χαμαὶ ὡς 'τδεῖα χαμαὶ ἐν ᾿ποκαθαρίζω τὸ πλάσμαν. Θωρῶ
ἐναν πρᾶμαν, ἀμ-μὰ ἐν ᾿ποκαθαρίζω εἶντα ἐνι. Τώρα εἶδα το
καλά, ἐποκαθαρίσά το. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποδιχάζω.

Β) Ἀμτβ. 1) Καθαίρομαι ἀπὸ τῆς ἐμμήνου ροῆς ἢ
τῶν ἐκκρίσεων μου ὡς λεχοῦς, ἐπὶ γυναικός, Κύπρ.: Ἡ δεῖνα
᾿ποκαθάρισεν. 2) Ὑπολείπομαι, μένω ὡς κατάλοιπον
(οἶονεὶ μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν) Κύπρ.: Ποῦ τὰ παιδικιά του
δκγὸ μανιχὰ ἐποκαθαρίσαν, τὰ ἄλλα οὐλ-λα ἐπεθάναν. Εἶχα
ἑκατὸν αἶγες τῷ ἐποκαθαρίσαν εἴκοσι, ἐσφρήσαν οἱ ἄλλες.

ἀποκαθάρισμα τό, ἀμάρτ. ᾿ποκαθάρισμα Κύπρ.
Τὸ μεσν. οὐσ. ἀποκαθάρισμα.

Παῦσις, ἀποπεράτωσις τοῦ καθαρίσματος.

ἀποκάθαρο τό, Κρήτ. ᾿πικάθιρον Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαθαρίζω. Περὶ τῆς ἀρκτικῆς συλ-
λαβῆς πι - ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 43 (1931) 91.

1) Τὸ διὰ τοῦ καθαρισμοῦ ἐξαιρούμενον, τὸ ἀπόρριμμα
Κρήτ.: Τ' ἀποκάθαρο τοῦ σ'ταριοῦ. 2) Τὰ ὑπολείμματα
τῶν ξαινομένων εἰς τὸ λανάρι ἐρίων Ἱμβρ.: Θὰ μαζώξουν
οὐλα τὰ ᾿πικάθιρα καὶ θὰ τὰ κλώσουν νὰ φάνουν ἕνα κ'λίμιφ
γιὰ δ' γουριά. Τοῦτον τοῦ κ'λιμνούδ' ἀπ' βλέπ'ς τοῦ φανα
μὲ τὰ ᾿πικάθιρα. Πβ. ἀποβούρτσιν.

ἀποκαθίδι τό, Πελοπ. (Λακων. Σιβ.) Σῦρ. ἀποκατίδι
Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαθίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδι.

Στερεὰ οὐσία καταπίπτουσα εἰς τὸν πυθμένα ὑγροῦ, ὑπο-
στάθμη ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀποκαθίδι τοῦ καφέ Σῦρ. Συνών. ἀπο-
κατάντισμα, ἀποστραγγίδι, κατακάθι, καταπάτι.

ἀποκαθίζω Πελοπ. (Μάν.) ᾿ποκαίω Κάρπ.

Τὸ μεταγν. ἀποκαθίζω.

1) Κάθημαι πρὸς ἀνάπαυσιν, πρὸς συνομιλίαν κττ.
Πελοπ. (Μάν.): Ἐλα ν' ἀποκαθίσωμε. 2) Κάθημαι οἶονεὶ
μετὰ πολὺν δρόμον, καταντῶ Κάρπ.: Παροιμ. Ἡ ἀανιὰ
'ποῦρισε, 'ς τῆς ἀανοῦς ἐπόκατσε (ἢ συκοφαντία καὶ διαβολὴ
ἐπιστρέφει πάντοτε εἰς τὸν ἐπινοήσαντα αὐτήν. ἀανιὰ
= ἀβανιὰ 1, ὁ ἰδ.) || Ἀσμ.

Καὶ πῆεν κ' ἐποκαίσε 'ς τὸ ῥημο περιάλι
(περιγιάλι).

ἀποκαθούρα ἢ, ἀμάρτ. ἀπουκαθούρα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαθίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ούρα.

Ὁ μετὰ τὴν τυροποίησιν τοῦ γάλακτος ὑπολειπόμενος
ὀρός ἐνθ' ἄν.: Σὰν ἀποκαθούρα ἄνουστον. Συνών. τυρό-
γαλα.

ἀποκαί τό, ἀμάρτ. ᾿ποκαίν Κύπρ. ᾿ποκαί Τήλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαίω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ι.

1) Τὸ ἀπηνθρακωμένον ἄκρον τοῦ ἐλλυχνίου Τήλ.:
Κόψε τὸ ᾿ποκαί τοῦ λύχνου, γιὰτὶ 'τσεδὰ ἐν ἔφτει. Συνών.
ἀποκαμίδα, ἀπόκαυτρο, καύτρα. 2) Τὸ ὑπολει-
πόμενον ἐκ τῆς καύσεως, οἷον ξύλου, κηροῦ κττ. Κύπρ.:
Μὲν κάψης οὐλ-λον τὸ τῶερίν, τῷαὶ τὸ ᾿ποκαίν θέλω το. Πβ.
ἀποκαίδι 1.

ἀποκαῖδι τό, Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κέρκ. Κρήτ. Πελοπ.
(Μάν. Σουδεν.) — ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 93

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαίω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Τὸ ὑπολειπόμενον ἐκ τῆς καύσεως ξύλον, τὸ ἀπο-
μεινάρει τοῦ δαυλοῦ ἐνθ' ἄν.: Βγάλ' τ' ἀποκαῖδια νὰ τὰ σβή-
σουμε Μάν. || Ἀσμ.

Κι ἀσίκης ἔγινε πουλλὶ νὰ κλαίῃ τ' ἀποκαῖδια

Σουδεν. — Ποίημ.

Μαῦρες τῶν Τούρκων οἱ ψυχὲς ὥσάν τ' ἀποκαῖδια

ΓΜαρκορ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀποδαύλι 1, ἀπόκαμα 1,
ἀποκάμιν, ἀποκαοῦδι 1, ἀπόκαυτρο, δαυλί. Πβ.
ἀποκάι 2. 2) Συνεκδ. τὸ διὰ πυρὰν κατάλληλον ξύλον
Θράκ. (Σαρεκκλ.): Μαζεύοντας κλαδιά κι ἀποκαῖδια δέντρον
κομμένον ἀναψε φωτιά νὰ πυρωθῇ.

ἀποκαινουργῆς ἐπίρρ. Ἀστνπ. Δαρδαν. Κάρπ. Κρήτ.
Χίος κ.ά. ἀπουκαινουργῆς Βιθυν. ἀπουκαινουργῆς Θράκ.
(Αἰν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. ᾿ποκαινουργῆς Κῶς κ.ά. ᾿που-

